

דכתיב, (ויקרא טז) כי ביום זה יכפר עליכם. וככתוב (ויקרא כח) וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא. מאי יובל. כמה דאת אמר (ירמיה י) רעל יובל ישלח שרשיו. משום ההוא נחר דאתני ונגיד ונפיק, ואתי תדר, ולא פסיק.

בהתיב (דף רצ"א ע"א) (משלו כ) כי אם לבינה תקרא לתבונה תפן קולך. פירעון דאמר כי אם לבינה תקרא, אמאי לتبונה. אלא כלא כמה דאמינא. هي מניהו עלאה. בינה עלאה מתבונה. בינה אב ואמ ובן. י"ה: אב ואמ, ובן בגויה. תבונה: פלא כלא דבנין, בן ובת, ו"ה. ולא אשתח אב ואמ, אלא באימה, דאי מא ודאי (ס"א אלא בינה. ובתינה וראי אימא) רביעא עליהו, ולא אתגלה. אשתח דכלא דתרין בנין, אקרי תבונה. וכלא דאב אם ובן, אקרי בינה. וכד בעי לאכלא כלא, בהאי אתכליל. והאי אב ואמ ובן, אקרין חכמה בינה ודעתי. בגין דהאי בן נטיל סימני דאבוי ואימה, אקרי דעת, דהוא סחדותא דתגויהו. והאי בן, אקרי בוכרא. דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל. ובгинן דאקרי בוכרא, נטיל תרין חולקין. וכד אתרבי בעטרוי, נטיל תלת חולקין. ובין חד ובין כה, תרין חולקין, ותלת חולקין פלא חד מלחה. והאי והאי הבי (ס"א ח) חוו, ירותא דאבוי ואימה ירתית.

מאי ירותא דא. אחנטא דאבוי ואימה, יתרין ערין דהו גניין בגויה, ואחסינו לבן דא. מסתרא דאבוי, הוה גני בגויה חד עריא, דאקרי חסיד. ומסתרא דאי מא, חד עריא דאקרי גבורה. וכלחו מתערין ברישיה, ואחד לוז. וכד נהרין אלין אב ואמ עליה, כלחו אקרין תפילין הרישא. וכלא נטיל בן דא, וירית פלא, ואותפסט בכל גופה. והאי בן יhib לברטא. וברטא מגיה אתון. ועל כל פנים מפאנ, ברא ירתית ולא ברטא. ברא ירתית לאבוי ולאימה ולא ברטא. ומגיה אתון ברטא. כמה דכתיב, (donegal ד) ומazon לכלא ביה. וαι תפא כל הא והאי אקרו צדוק ואדק במד איננו וחד פלא).

הני אב ואמ, פליין ומתקברן דא בדא. ואב טמיר יתיר. וכלא אחד מעתיקא קדיישא, ותלייא ממזלא קדיישא, יקירו דכל יקירים. ואלין אב ואמ, מתקניין ביתא, כמה דאמינא דכתיב, (משלו כד) בחקמה יבנה בית ותבונה יתבונן ובדעתה חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים. וככתוב (משלו ככ) כי נעים כי תשمرם בבטנה. (הני כלא וכלא, כמה דאמינא ותלייא ממזלא קדיישא יקירות). אמר רבבי שמואל, באדרא לא גלייא כלא. וכל הגי מלין, טמירין בלכאי הו עד השטה, ובעינא לאטمرا לוז לעלמא דאתני, משום דתפנן